

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa G. P. i in.,
przeciwko Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w B.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 maja 2005 r.,
kasacji powódek od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w W.
z dnia 21 października 2004 r., sygn. akt VII Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik A. B., M. B., D. G., R. G., E. J., H. K., M.Ł. i G. P. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 21 października 2004 r., VII Pa .../04, oddalający apelację powódek od wyroku Sądu Rejonowego w O. – Sądu Pracy z dnia 13 lipca 2004 r., IV P .../04, oddalającego ich powództwa przeciwko Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w B. o zapłatę. Wskazując jako podstawę kasacji naruszenie prawa materialnego, a to: 4a ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (tekst

jednolity: Dz.U. z 2001 r. Nr 5, poz. 45) – poprzez błędną wykładnię i wyrażenie poglądu, że podwyżka wynagrodzeń pracowników samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej dotyczy tylko tych pracowników, którzy są zatrudnieni w publicznych zakładach opieki zdrowotnej zatrudniających powyżej 50 osób, art. 141 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, art. 2 i art. 26 Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z 16 grudnia 1966 r. (Dz.U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167), art. 2 ust. 2 i art. 7 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z dnia 16 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 169), konwencji nr 111 Międzynarodowej Organizacji Pracy z dnia 25 sierpnia 1958 r. dotyczącej dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu (Dz. U. z 1961 r. Nr 42, poz. 218), oraz art. 4 Europejskiej Karty Społecznej z dnia 18 października 1961 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 8, poz. 67) „dot. prawa do godziwego wynagrodzenia”, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i „zasądzenie od pozwanego ZPZOZ w B. na rzecz każdego z powodów” żądanych kwot wraz „z kosztami procesu za obie instancje oraz postępowanie kasacyjne, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych”. Jego zdaniem, okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest oczywiste naruszenie prawa, a zwłaszcza powołanych przepisów prawa materialnego „przez błędną wykładnię i częściowo sprzeczną z istniejącą linią orzecznictwa SN wykładnię”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była kwestia zasadności roszczeń skarżących zgłaszanych na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

Podniesiony przez pełnomocnika zarzut oczywistego naruszenia przepisów „prawa materialnego” i jego uzasadnienie w dalszej części skargi kasacyjnej sprowadza się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego, a w konsekwencji nie uzasadnia rozpoznania kasacji. Oczywiste naruszenie prawa występuje wówczas, gdy w motywach zaskarżonego orzeczenia dostrzega się wyraźny błąd w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Innymi słowy, oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 98). Wbrew stanowisku strony skarżącej, Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w kwestii zakresu podmiotowego ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Wiele uwagi poświęcił tej problematyce zwłaszcza w uchwale z dnia 8 kwietnia 2004 r., II PZP 4/04 (OSNP 2004, nr 19, poz. 326), w której wyraził pogląd, że wzrost wynagrodzenia o wskaźniki wymienione w art. 4a ust. 1 i ust. 2 powołanej ustawy dotyczy pracowników zatrudnionych w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej zatrudniających powyżej 50 osób.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.